

Sygn. akt I C 1302/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: apl. adw. Natalia Grunwald

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa M. B., A. B.,

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda M. B. kwotę 1 000 zł (tysiąc złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki A. B. kwotę 4 000 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

III w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV rozstrzyga zasadę ponoszenia kosztów postępowania, w tym nieuiszczonych kosztów sądowych orzekając, że pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. ponosi je w całości i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 1302/13

UZASADNIENIE

Powodowie A. B. i M. B. wnieśli o zasądzenie od pozwanego, tytułem zadośćuczynienia, na rzecz powódki A. B. kwoty 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz na rzecz powoda M. B. kwoty 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty. Zażądali nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz każdego z nich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazali, że w dniu 10 stycznia 2013 r., na drodze nr (...), ubezpieczony w pozwanym towarzystwie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i uderzył w tył pojazdu, którym poruszali się powodowie. Na skutek wskazanego zdarzenia powódka doznała skręcenia i naderwania stawów i więzadeł części szyjnej kręgosłupa, proces leczenia powódki nie został zakończony, nadal odbywa ona zabiegi fizjoterapeutyczne. Osobą poszkodowaną w wypadku był również powód, który doznał urazu mięśni przykręgosłupowych, co może skutkować utratą zdolności kręgosłupa do znoszenia obciążeń. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za wypadek z dnia 10 stycznia 2013 r. i wypłacił powódce kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 64,37 zł tytułem

odszkodowania, a powodowi kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 45,30 zł tytułem odszkodowania. W ocenie powodów wypłacone zadośćuczynienia są zaniżone w stosunku do krzywdy związanej z opisanym wypadkiem. (k. 2-9)

Pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że uznał zasadność roszczeń powodów co do zasady i wypłacił zadośćuczynienie i odszkodowanie w adekwatnej kwocie. Zakwestionował roszczenie zgłoszone pozwem, jako rażąco wygórowane. W jego ocenie, przyznane zadośćuczynienia w pełni rekompensują doznane przez powodów krzywdy. Szkoda powodów nie ma charakteru trwałych następstw. Podniósł, że fakultatywność zadośćuczynienia powoduje, że dopiero z chwilą wyroku dłużnik dowiadyuje się o swoim zobowiązaniu, dlatego też dopiero od tego dnia może pozostawać w opóźnieniu ze spełnieniem roszczenia, za co powodom należne są odsetki. (k. 85-88)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 stycznia 2013 r. na drodze krajowej nr (...), w obszarze gminy S., doszło do kolizji, w której D. R., na skutek niezachowania bezpiecznej odległości między pojazdami, uderzył w pojazd, którym poruszali się powodowie. Sprawca kolizji, w chwili jej zaistnienia, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie.

(bezsporne, ponadto notatka o zdarzeniu drogowym – k. 136, dowód z zeznań powoda M. B. – k. 224)

Bezpośrednio po kolizji powódkę przewieziono na Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w O., gdzie rozpoznano u niej skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł części szyi. Tego samego dnia powódkę, w stanie ogólnym dobrym, wypisano do domu z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej za 7-10 dni.

(dowód: karta wypisowa – k. 126, skierowanie do poradni – k. 127, dowód z zeznań powódki A. B. – k. 224v-225)

Po wizycie w poradni ortopedycznej powódkę skierowano na zabiegi fizjoterapeutyczne i rehabilitacyjne.

(dowód: skierowanie – k. 128, 108), dowód z zeznań powódki A. B. – k. 224v-225)

Na skutek odczuwanych dolegliwości bólowych powód 12 stycznia 2013r. także zgłosił się na Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w O.. Rozpoznano u niego wówczas uraz mięśni przykręgosłupowych. Powodowi zalecono doraźne przyjmowanie leków przeciwbólowych i wypisano ze szpitala. Podczas kolejnych wizyt w poradni zdrowia rodzinnego i poradni rehabilitacyjnej powoda kilkakrotnie skierowano na zabiegi fizjoterapeutyczne.

(dowód: karta wypisowa – k. 105, skierowanie do szpitala – k. 43, skierowanie – k. 44, 45, 46,70; dowód z zeznań powoda M. B. – k. 224)

Powołany w niniejszym postępowaniu biegły z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. nie stwierdził u powoda zmian pourazowych. Biegły ustalił, że powód w wyniku wypadku doznał powierzchownego urazu kręgosłupa, niemniej stan jego zdrowia jest dobry bez odchyień w zakresie narządu ruchu i odległych następstw. Wypadek nie spowodował powstania u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu. U powoda nie doszło również do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w ocenie neurologicznej, nie występują u niego neurologiczne następstwa wypadku. Używanie kołnierza ortopedycznego i zażywanie środków farmakologicznych było spowodowane odczuwaniem subiektywnych dolegliwości bólowych, bez uszkodzeń struktur anatomicznych dających podstawę do orzeczenia o długotrwałym uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego L. G. – k. 232,287; opinia biegłego G. P. – k. 306, 332)

Biegły z zakresu narządu ruchu nie stwierdził u powódki zmian pourazowych, jej stan zdrowia ocenił jako dobry, bez odchyień w zakresie narządu ruchu i odległych następstw, co nie dawało podstaw do przyznania trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie biegły z zakresu neurologii rozpoznał u powódki długotrwały uszczerbek na

zdrowiu w postaci pourazowego zespołu bólowego korzeniowego kręgosłupa szyjnego w wysokości 5 %. Choć skutki przebytych obrażeń nie były groźne dla życia powódki, to mogą w przyszłości powodować okresowe dolegliwości bólowe wymagające korzystania z rehabilitacji.

(dowód: opinia biegłego L. G. – k. 287,288; opinia biegłego G. P. – k. 309)

Na skutek urazów doznanych podczas kolizji z dnia 10 stycznia 2013 r. powód do czerwca 2013 r. odczuwał silne dolegliwości bólowe, przyjmował wtedy leki, które ostatecznie doprowadziły do dolegliwości żołądkowych, leczonych następnie przez 3 miesiące. Wypadek spowodował ograniczenia w funkcjonowaniu powoda, który nie mógł w okresie bezpośrednio po kolizji prowadzić pojazdów oraz poświęcić się pracy naukowej. Sam wypadek ograniczył również funkcjonowanie powódki, która nie mogła uczęszczać na rozmowy kwalifikacyjne. Powodowie w skutek doznanych urazów musieli przesunąć swoje plany związane z remontem mieszkania i poczęcia dziecka.

(dowód z zeznań powoda M. B. – k. 224, dowód z zeznań powódki A. B. – k. 224v-225)

Pozwany odebrał zawiadomienie o kolizji w dniu 26 lutego 2013 r.

(dowód: pismo pozwanego – k. 111)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę powodów powstałą w wyniku kolizji z dnia 10 stycznia 2013 r. i pismem z dnia 1 marca 2013 r. przyznał powodom po 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(bezsporne, ponadto pisma pozwanego – k. 75, 76)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powodów zasługiwało na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie kwestionowano oraz na aktach szkody prowadzonych przez pozwanego.

Jako, że ustalenie skali trwałego uszczerbku na zdrowiu powodów wymagało wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił na tę okoliczność dowód z pisemnych opinii biegłych: z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. i z zakresu neurologii G. P.. Złożone opinie były kwestionowane, biegli jednak w sposób właściwy ustosunkowali się do zgłaszanych zarzutów, a kolejne zarzuty uznać należy wyłącznie za polemikę z wiedzą specjalną biegłego. Ostatecznie Sąd uznał wszystkie opinie za należyście uzasadnione, spójne i logiczne, w całości podzielając zawarte w nich wnioski.

Za wiarygodne uznano również zeznania powodów, które oceniono jako logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym, w związku z czym dano im wiarę w całości.

W sprawie niniejszej pozwany nie kwestionował przedstawionego przez powodów stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności co do zasady. Sporna między stronami była jedynie wysokość należnego powodom zadośćuczynienia i termin naliczania odsetek od przyznanej sumy.

Zgodnie z art. 445 k.c., Sąd może przyznać osobie poszkodowanej w wypadku przewidzianym w art. 444 k.c., tj. osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub której zdrowie uległo rozstrojowi, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar

kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się z kolei cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85).

W ostatnim czasie w judykaturze podkreśla się, iż stopa życiowa ma uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Powołanie się na nią przez Sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03).

Na skutek wypadku z dnia 10 stycznia 2013 r. u powoda nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu zarówno w ocenie neurologicznej jak i ruchowej. Stan zdrowia powoda jest dobry bez odchyień w zakresie narządu ruchu i odległych następstw, także neurologicznych.

Ten sam wypadek nie spowodował również odchyień w zakresie narządu ruchu i odległych następstw u powódki, niemniej doprowadził do powstania długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci pourazowego zespołu bólowego korzeniowego kręgosłupa szyjnego w wysokości 5 %. Chociaż skutki przebytych obrażeń nie były groźne dla życia powódki, to mogą w przyszłości powodować okresowe dolegliwości bólowe wymagające korzystania z rehabilitacji.

Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że roszczenia zgłoszone pozwem były, przynajmniej w części, zasadne. Zważyć trzeba, że wyliczenia biegłych stanowią jedynie jedną z przesłanek do oceny całościowej krzywdy, a nie jej jedyny wymiarnik. Opinia biegłego sama w sobie nie może stanowić podstawy do wyliczenia zadośćuczynienia poprzez przemnożenie określonej kwoty przez liczbę stanowiącą procent doznanego uszczerbku. Sąd oceniając rozmiary krzywdy musi wziąć pod uwagę m.in. cierpienia wynikające z dolegliwości bólowych w trakcie leczenia, a także wiek poszkodowanego oraz dotychczasową sprawność ruchową, co ma przełożenie w specyficznym odczuwaniu dyskomfortu przy zwykłych czynnościach życia codziennego.

Mając na uwadze powyższe, szacując wysokość zadośćuczynienia należnego powodom Sąd, poza opiniami biegłych, uwzględnił ich subiektywne dolegliwości bólowe, przedłużający się okres leczenia i usprawnienia oraz ograniczenia w życiu codziennym, w tym konieczność rozłożenia w czasie uprzednio poczynionych planów.

Z powyższych względów Sąd uznał, że dochodzona przez powódkę kwota 4.000 zł nie jest wygórowana, a zadośćuczynienie w łącznej wysokości 5.000 zł jest należycie wyważone i odpowiada krzywdzie jakiej powódka doznała w związku z wypadkiem z dnia 10 stycznia 2013 r. Zadośćuczynienie w tej kwocie pozwala na kompensację krzywdy powódki, zarówno tej wynikającej z doznanego uszczerbku na zdrowiu, jak i negatywnych przeżyć związanych z wypadkiem, w tym tych ograniczających codzienne funkcjonowanie i plany powódki.

Jednocześnie, uwzględniając fakt braku fizycznych trwałych następstw wypadku u powoda, Sąd uznał że dochodzone przez niego zadośćuczynienie, w łącznej wysokości 6.000 zł jest zawyżone i zasadnym jest zmiarkowanie wysokości należnego świadczenia łącznie do kwoty 2.000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości jawi się jako odpowiednie do skali krzywdy, którą doznał powód, związaną z koniecznością czasowej zmiany organizacji życia codziennego powoda i zmaganiu się z silnymi dolegliwościami bólowymi.

Uwzględniając uprzednio wypłacone zadośćuczynienia w kwocie po 1.000 zł dla każdego z powodów należało, na podstawie art. 805 § 1 k.c., 822 k.c., art. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.000 zł (5.000 – 1.000) i od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.000 zł (2.000 – 1.000) (pkt. I i II wyroku).

Od zasądzonych kwot powodom należało przyznać na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) odsetki ustawowe. Odsetki te zasądzono od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty. Z pisma znajdującego się w aktach szkody wynika, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 26.02.2013r.

Choć w istocie świadczenie zadośćuczynienia ma charakter ocenny, to pozwany miał możliwość jego prawidłowej oceny w ustawowym terminie. Zważyć trzeba, że pozwany jako podmiot profesjonalnie trudniący się udzielaniem ubezpieczeń posiada możliwość zbadania w terminie 30 dni zasadności dochodzonych roszczeń, łącznie z uzyskaniem opinii stosownego specjalisty, w zakresie zgłaszanych przez poszkodowanych obrażeń. Urazy powodów uznać należy za dość typowe dla wypadków komunikacyjnych, w których uderzony w tył pojazd ulega dachowaniu. Co więcej, pozwany już w chwili zgłoszenia szkody posiadał sprecyzowane roszczenia powodów w zakresie wysokości żądanego zadośćuczynienia, które dla powoda wynosiło 18.000 zł i dla powódki 15.000 zł. Mając na uwadze powyższe uznać należało, że zakres krzywd powodów i wysokość należnych im z tego tytułu zadośćuczynień był możliwy do oszacowania w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia i z tych względów adekwatnym terminem, od którego mogą być naliczane odsetki od zasądzonej kwoty jest dzień następujący po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody tj. 29 marca 2013 r.

W pkt III wyroku oddalono powództwo w pozostałym zakresie, jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł – na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. ustalając, że pozwany ponosi je w całości i pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt IV wyroku).

/-/ SSR Piotr Żywicki